

slag om at fuldføre Bygningen efter et Over-
 slag som det, den daværende Kirke- og Under-
 visningsminister gif ud fra, da han den 15de
 Januar 1857 i Folkethinget erklærede, at „Ud-
 gifterne fuldstændig og rundelig anslaaede, vilde
 blive 30,000 Rd.“, skulde vi, hvilke Betænk-
 ligheder vi end kunde have derved, ikke mod-
 sætte os det, men en Udgift til Fuldendelsen
 paa 220,000 Rd. eller til en ny Bygning
 paa 300,000 Rd. foruden Eftergivelse af
 Theatrets Gjæld til Sorø Academi paa hen-
 imod 200,000 Rd. finde vi under Stats-
 kassens nuværende Tilstand aldeles utilraadelig.
 Vi skulle ikke opholde os ved det Urigtige i, at
 opfordre Regjeringen til at stille et saameget
 større Krav til Statskassen eller til en med
 den meget nøie forbunden særlig Fond, end
 den selv har fundet nødvendigt, (den anseer
 jo et Stats-Tilskud af 100,000 Rd. for til-
 strækkeligt), ihvor hellagelige følger det end
 kan have i en Tid som denne; thi vi troe, at
 selve Theatrets Forhold ikke kræver et saa storartet
 Byggeforetagende. Fleertallet finder jo, at
 Scenen tilfredsstillende rimelige Fordringer, men
 anker kun over, at Tilskuerpladsen er usyldest-
 gjørende, idet der ikke er Pladser nok, og den
 hverken er tilstrækkelig beqvem eller rummelig.
 Saalænge Gjennemsnittet af en Forestillings
 Brutto-Indtægt kun er 7—800 Rd., istedet-
 for at den kunde være 12—1400 Rd., er
 der dog neppe Grund til at klage over Man-
 gel paa Plads i den nuværende Bygning, og
 hvad Beqvemligheden angaaer, maa det er-
 indres, at Tilskuerpladsen blev aldeles ombyg-
 get for 15 Aar siden med en Udgift af
 42,000 Rd. saaledes, at hver enkelt Plads
 blev større og beqvemmere end hidtil. Der
 kunde vel være nogen Opfordring for os til
 ikke nu at gøre større Krav i saa Henseende
 end dengang. Saalænge Theatret ikke kan
 undvære betydelige aarlige Tilskud fra Staten,
 maa man ikke overse, at denne har andre ikke
 mindre vigtige Formaal, som netop den nu-
 værende Tid kræver fyldestgjorte med saa store
 Bekostninger, at man Aar for Aar maa tie
 til overordentlige Stattepaalæg foruden For-
 brug af Capitaler, der egentlig ere bestemte til
 overordentlige Uddrag paa vor Statsgjæld. Et vil-
 ligt Hensyn hertil maa idetmindste bringe Staten

til at udsætte Fyldestgjørelsen af hine Krav til
 en noget gunstigere Tid. Skulde Kjøbenhavns
 Commune derimod sætte saa megen Pries paa at
 see en af sine Pladser prydet med en ny,
 smuk Bygning, at den vilde bringe det derfor
 fornødne Offer, kunde den vistnok gjøre Reg-
 ning paa at finde den Smodekommen hos
 Staten, som denne allerede har givet den saa-
 mange Beviser paa; men der foreligger jo ikke
 noget Tilbud i den Retning, og det kan neppe
 være rigtig, om Staten vilde opmuntre Byen
 dertil, saameget mindre som det dog altid er
 usikkert, om man ikke af Hensyn til det ydre,
 for Theatrets egentlige Formaal Uvæsentlige,
 kom til at tilfidesætte det Væsentlige, Letheden
 ved at kunne høre saavel Talen som Sungen.
 Endnu mindre kunne vi forstaae den Hast,
 hvormed man allerede nu vil bevillige Regjerin-
 gen de fornødne Midler, inden Planerne og
 Overslagene ere tilveiebragte og prøvede af den
 foreslaaede Commission. Det Naturligste og
 Simpleste vilde dog være, at man først oppe-
 biede Udfaldet af Concurrencen og derefter tog
 sin Beslutning, hvad der jo ogsaa tidligere har
 været foreslaaet under Finantslovens Behand-
 ling i Folkethinget. Ad den her foreslaaede
 Veie kan man komme til at opstille Krav, som
 senere vise sig urigtige, ja maaskee umulige,
 og kan føres ind paa Foretagender, som man
 ved senere Overveelse vilde finde uantagelige.
 Fra vort Synspunkt maae vi i hvert Fald
 frygte, at Staten, ved at sætte sig i saa store Udgifter
 for en saakaldet Fuldendelse af den gamle Byg-
 ning eller for en heel ny Bygning, ikke vil kunne
 komme ud af sit nu bestaaende Forhold til
 Theatret uden nye yderligere store Offer,
 som vil gjøre en bedre Ordning saa at sige
 umulig. Vi kunne derfor ikke see rettere,
 end at Fleertallet netop gaaer den modsatte
 Veie af den, der bør gaaes, naar det først vil
 binde Staten til en ny Bygning og derefter
 afgjøre Theatrets Mellemværende med Staten.
 Denne vil da vel ikke være bunden til Theatret
 ved et bestemt Lovbud, men ved Forholdenes
 tvingende Magt.

Medens vi saaledes ikke kunne følge Fleer-
 tallet med Hensyn til dets Lovforslag, men
 maae fraraade dets Vedtagelse, kunne vi i
 Meget slutte os til det Endringsfor-